Я розповім вам про Федька Рибкіна, про те, як він насмішив увесь клас. У нього була звичка смішити хлопців. І йому було однаково: перерва зараз чи урок. То от. Почалося це з того, що Федько почубився з Грицем Копєйкіним за флакончик туші. Тільки якщо сказати по правді, то ніякої бійки тут не було. Ніхто нікого не бив. Вони просто виривали один у одного з рук флакончик, а туш з нього вихлюпнулась, і одна краплина потрапила Федькові на лоба. Від цього на лобі в нього вийшла чорна ляпка завбільшки з п'ятак. Спочатку Федько розсердився, а тоді побачив, що хлопці сміються, дивлячись на його ляпку, і вирішив, що це навіть краще. І не став змивати ляпки.

Невдовзі задзвонив дзвоник, прийшла Зінаїда Іванівна, і розпочався урок. Усі діти оглядались на Федька й потихеньку сміялися з його ляпки. Федькові дуже подобалося, що він одним своїм виглядом може смішити хлопців. Він навмисне засунув пальця у флакончик і вимастив носа. Тут уже ніхто не міг без сміху на нього дивитись. У класі стало гамірно. Зінаїда Іванівна спершу ніяк не могла зрозуміти, в чому справа, але незабаром помітила Федькову ляпку і навіть зупинилася від подиву.

— Це ти чим обличчя вимазав, тушшю? — спитала вона.

— Еге, — кивнув головою Федько.

— А якою тушшю? Цією?

Зінаїда Іванівна показала на флакончик, що стояв на парті.

— Цією, — підтвердив Федько, і рот його роз'їхався мало не до вух.

Зінаїда Іванівна наділа на носа окуляри і з серйозним виглядом оглянула чорні плями на обличчі в Федька, після чого скрушно похитала головою:

— Даремно ти це зробив, даремно!

— А що? — занепокоївся Федько.

— Та, бачиш, туш ця хімічна. Вона роз'їдає шкіру. Від цього шкіра спершу починає свербіти, тоді на ній вискакують пухирі, а потім уже все обличчя вкривається лишаями та виразочками.

Федько перелякався. Обличчя в нього видовжилось, рот мимоволі роззявився.

— Я більше не буду маститися тушшю, — пробелькотів він.

— Та ж думаю, що більше не будеш! — посміхнулася Зінаїда Іванівна і вела урок далі.

Федько мерщій заходився стирати плями туші носовичком, потім повернув злякане обличчя до Гриця Копєйкіна й запитав:

— Є?

— Є, — пошепки сказав Гриць.

Федько знову тер обличчя. Тер і хустинкою, і промокашкою, але чорні плями глибоко в'їлись у шкіру і не стирались. Гриць простягнув Федькові гумку і сказав:

— На ось. Це добра чорнильна гумка. Спробуй потерти. Якщо вона тобі не допоможе, то пиши пропало.

Федько тер обличчя чорнильною гумкою, але й це не допомогло. Тоді він вирішив збігати умитись і підняв руку. Та Зінаїда Іванівна, ніби навмисне, не помічала його. Він то вставав, то сідав, то підводився

навшпиньки, стараючись витягнути руку якомога вище. Нарешті Зінаїда Іванівна запитала, що йому потрібно.

— Дозвольте мені піти вмитися, — попросив жалібним голосом Федько.

— А що, вже свербить обличчя?

— Н-ні, — зам'явся Федько. — Здається, ще не свербить.

— Ну, тоді посидь. На перерві встигнеш умитися.

Федько сів на місце і знову заходився терти обличчя промокашкою.

— Свербить? — стурбовано запитував Гриць.

— Н-ні, здається, не свербить… Ні, здається, свербить. Не розберу, свербить чи не свербить. Здається, вже свербить! Ану, подивись, чи немає пухирів?

— Пухирів ще нема, а навколо уже все почервоніло, — пошепки сказав Гриць.

— Почервоніло? — злякався Федько. — Від чого ж почервоніло? Може, пухирі починаються чи виразочки?

Федько знову піднімав руку і просив Зінаїду Іванівну відпустити його вмитися.

— Свербить! — хникав він.

Тепер йому було не до сміху. А Зінаїда Іванівна казала:

— Нічого. Нехай посвербить. Зате іншим разом не маститимеш обличчя чим попало.

Федько сидів мов на голках і щоразу хапався за обличчя руками. Йому стало здаватися, що обличчя справді почало свербіти, а на місці плям уже надуваються балабухи.

— Ти краще не три, — порадив йому Гриць.

Нарешті подзвонив дзвоник. Федько першим вискочив з класу і щодуху побіг до вмивальника. Там він усю перерву тер обличчя милом, а весь клас потішався з нього. Нарешті Федько зовсім відтер плями туші і тиждень після того ходив серйозним. Все побоювався, що на обличчі пухирі вискочать. Але пухирі так і не вискочили, а за цей тиждень Федько навіть розучився на уроках сміятися. Тепер сміється тільки на перервах, та й то не завжди.